
Szakács Eszter

FÁTUM

I

Görbe hátú, vaksi öregasszony, ez lett belőlem.
Kétrét görnyeszt az örökös hideg.
Fátumom – e hosszú mondat – végén, sötét kérdőjel, állok.
Oly könnyedén tékozoltam bűneimet:

hű társaim, hamarább fogyatok el, mint az életem.
Mit kezdjek ily egyedül immáron?
Egyetlen árva, körbenyírt obulusom sincs már,
hogy a Styx vizén velem átevezhessen Kháron.

II

Ó, én nem áldoztam kakasszókor az isteneknek!
Hiábavalóságok napszele röpített föl az űrbe.
Csak az ujjongó magasságra emlékeztem,
a fuldoklásra soha, közétek visszakerülve.

Neked elárulom, te szép szemű,
hogy egy kéz sorsomra a kockát most veti.
Valahol felsorakoztak már a titkos jelentésű számok,
de cinkpohár-életem még szájával mindet lefedi.

III

Menj el. Kháron folyója benedvesítette lábam,
s én még nem kerestem meg a fuvardíjravalót.
Elsőszülöttje vagyok a halottaknak, e jogon legszegényebb.
Csengve gurulnak szét előttem az ezüst napok.

Éhem poros fóliánsokkal verem el. Eklogákból iszom.
Semmim sincs, így semmit sem adhatok.
Ludvérc, kecskerágó legyenek eztán tanuim:
csak jót cselekszem, hogy emlékeztessen, milyen rossz vagyok.

KÖTELEZŐ GYAKORLATOK

Mindig nélküled ébredek fel álmaimban,
ezért már lassan elaludni félek.
„A kis halál.” Kötelező gyakorlatoknak hívom inkább.
Egyszer tökéletesen megcsinálom, s ottragadok végleg.

Ha álom–ébredés váltóárama nem küldi
majd lelkem kapszuláját oda-vissza,
a túlpartról még utoljára reád nézek,
s akkor arcod homokját a Léthé magába mossa.

Lackfi János

A VILLAMOSBAN SZELLEMKÉPEK

a villamosban szellemképek laknak
foncsorai a rétegelt ablaknak
a kapaszkodóhoz egyszerre nyúlnak
a valaha ott kapaszkodott ujjak
ez orrot fúj, szívja orrát a másik
nyelv keresi a reggeli morzsáit
egyik rágja, másik nyálazza ajkát
tükrébe néz, hol egy harmadikat lát
ki tapogatja arcán a borostát
vagy pattanás dühíti, s jól borotvált
elrendezik a ballonjuk esését
sematikusra (domborzati térkép)
a kalapok, táskák, kabátszegélyek
összeborulnak és egymásba érnek
a linópadlón augiászi hordalék,
amellyel a sok talp telehordta
s már átnyúlkálnak az időn, vakarják
a más fülét, igazítják a karját
mint inkeket szokás, hosszú körömmel
sértik fel a régi arcot, köszönj el
a bácsitól, ki tegnapelőtt ült itt
szájból szájba lehellik a kisüstit
behajlítják a más térdét, s ha itten
láb lábra hág, öt száj egyszerre szisszen
módszeresen szemüveget cserélnek